

Indignació arreu i al Poblenou

- Acampades, 19 de juny i reptes
- El Parc del Poblenou
- Cooperatives de consum al Poblenou
- Véronique Serfass: els espais de creació de La Escocesa

Fes-te soci/sòcia de l'Associació de Veïns i Veïnes del Poble Nou

- Perquè els problemes del barri surtin a la llum i es resolguin ens cal ser una entitat forta, és per això que la teva aportació és important.
- La nostra entitat està formada de persones com tu, unes només aporten poc més d'un euro al mes de quota, altres hi dediquen part del seu temps lliure en la defensa del barri. De la manera que sigui, com més serem més força tindrem.
- Rebràs la revista *El Poble Nou* a casa i tindràs dret a estar informat i a participar en la vida interna de l'entitat.
- Ser soci/a de la nostra entitat no comporta cap avantatge material: no som una empresa de serveis ni depenem de cap administració. Les quotes de socis són bàsiques per garantir la nostra independència.
- L'única condició per ser soci és que estimis el barri.
- L'únic benefici que tindràs és la satisfacció de contribuir a fer-lo més habitable.

Índex:

Editorials	3
EN PORTADA Acampades, 19 de juny i reptes.....	4
HISTÒRIES DE BARRI Indignats per manca de pa i excés de xoriço	6
EDUCACIÓ Tots ens hi podem trobar, sense sostre	7
PAISATGES URBANS El Parc del Poble Nou, connexió del nucli antic del barri i el mar	8
ENTITATS Tornen les cooperatives de consum al Poble Nou	10
MEMÒRIA I PATRIMONI Gabriel Monserrate.....	13
GENT AMB VEU PRÒPIA Véronique Serfass: els espais de creació de La Escocesa	14
VIDA DE BARRI Apropem-nos que hi ha festa	16
ACTUALITAT Nou mapa electoral al Poble Nou	17
PARTICIPA El somni de l'Ajuntament... Indignados.....	19

Alta de soci/a Associació de Veïns i Veïnes del Poble Nou Rambla del Poble Nou 49, 1a planta

Nom i cognoms: Adreça:

Població: C.P.: Telèfon: @ mail: DNI:

Quota anual: 17 € ☐ Quota de suport de € ☐

Domiciliació del pagament a través de la Caixa/banc:

Codi: ENTITAT OFICINA CONTROL NUM. COMPTE

(Signatura)

Espònsors:

Editorials

El Poble Nou es renova

El número zero de la revista *El Poble Nou* aparegué el setembre de 1996. Ara, doncs, fa 15 anys. L'Associació de Veïns reprenia amb *El Poble Nou* la tradició de les publicacions periòdiques de barri. L'última revista del barri, que tingué gran ressò també a la ciutat, va ser *Quatre Cantons*, que es deixà de publicar cap als anys 80. Des de la seva aparició, *El Poble Nou* ha mantingut una presència ininterrompuda amb periodicitat bimestral. Des de 2003 se n'editen 4.000 exemplars cada dos mesos íntegrament en color.

Com que totes les coses envelleixen amb el pas del temps, ara l'AVVPN vol posar al dia *El Poble Nou*, reforçant el seu caràcter de revista de barri. El número 68 que teniu a les mans materialitza aquestes intencions: ha ampliat el nombre de pàgines, ha diversificat els continguts i ha posat al dia la imatge i l'estil. El que renovem, però, són moltes coses més. L'equip de persones que conformen el cos de redacció,

correcció i coordinació; la col·laboració amb entitats i institucions de l'àmbit del barri del Poble Nou; i finalment, volem renovar també la confiança dels lectors, que podran continuar adquirint la revista o bé gratuïtament a través del comerç del barri, o bé mitjançant subscripció a l'Associació de Veïns i Veïnes del Poble Nou. En el segon cas, amb l'enviament a domicili per correu postal.

L'Associació de Veïns no té grans ambicions en el camp editorial. Sí, però, que es proposa facilitar instruments de difusió de la vida del barri que ajudin a generar comunió entre les persones i cohesió del teixit social ciutadà. Voldríem que el Poble Nou ajudi a aglutinar la creixent diversitat de persones i organitzacions que emprenen iniciatives per a la convivència. A *El Poble Nou* hi ha lloc per a qualsevol proposta que parteixi de la vida local i s'adrexi al barri amb l'objectiu d'alimentar la participació, les idees, la política i l'acció en la vida quotidiana.

Junta de l'AVVPN

La vida no continua igual

Retallades/equipaments/nou govern municipal

De les eleccions de maig ha sortit un nou ajuntament i un nou alcalde. CiU governarà per primera vegada a la ciutat i ho farà en solitari, atès que el cap del grup municipal del PSC, Jordi Hereu, ha renunciat a dirigir els districtes on el PSC va ser el partit més votat, com el districte de Sant Martí. Una decisió discutible i polèmica que, en qualsevol cas, ha deixat en mans de Xavier Trias i els seus 13 regidors totes les àrees de responsabilitat i tots els districtes. Se'ls gira feina!

Trias inaugura un nou cicle al govern de Barcelona, no només perquè representa una diferent sensibilitat i un diferent tarannà polític, de centredreta, sinó perquè l'anterior model de ciutat, coincidint amb la crisi econòmica i de confiança en els socialistes, estava ja esgotat. La carta de renovació que té Xavier Trias com a recanvi dels governs municipals d'esquerres és fer un gir cap a la ciutadania. Fugir dels errors dels darrers 15 anys de l'era socialista que significà un allunyament progressiu dels

ciutadans. El nou govern municipal, que ha optat per manar en solitari, ha de pactar amb la ciutadania per retornar la veu a la gent.

Xavier Trias tampoc hauria de caure en la manca de projecte global de ciutat dels seus antecessors, que suplien amb un conglomerat de polítiques a vegades contradictòries. És veritat que a Barcelona no costa gaire anar obrint projectes estratègics com melons i anar temptejant a veure quin és més dolç, però els ciutadans tenim dret a conèixer en quina direcció es vol fer créixer la ciutat i en benefici de qui s'inverteixen els pressupostos. En definitiva, quin és el projecte a llarg termini. Barcelona, a més d'una suma de barris, és una metròpoli que necessita articular-se, i no ho farà amb polítiques de "posa't guapa" sinó definint bé com s'estructura el territori metropolità mitjançant un gran acord. Aquest és el segon repte de Trias, haurà d'entendre's amb la resta de municipis que formen la gran Barcelona.

Junta de l'AVVPN

Acampades, 19 de juny i reptes

LA INDIGNACIÓ SURT ALS CARRERS - EL MOVIMENT 15M

L'èxit de les manifestacions del 19 de juny passat posa de manifest que, més enllà de molts aspectes concrets, el moviment 15-M ha sabut plantejar el fons de les qüestions, ha connectat amb el sentiment general, i que ho ha fet amb un mètode encertat: el de la senzillesa i sobretot amb la no-violència i iniciant un procés de descentralització portant el moviment com una taca d'oli a barris, pobles i comarques.

La mobilització va congrega una immensa marea humana. Era com l'inici d'un llarg despertar que recordava la marxa sobre Washington pels drets civils on Luther King va explicar el seu somni.

De fet, des d'Olesa, Martorell, Sant Andreu de la Barca, Corbera i altres pobles del Baix Llobregat havien començat a caminar a les 7 del matí. Els de Mataró havien sortit la vigília recollint grups del Maresme pel camí i van dormir a Badalona. Nosaltres vam sortir a les dotze, recorrent Cornellà, Esplugues, la Diagonal, fins a trobar-nos amb els de Sants i la Zona Franca a la plaça Espanya. Els trens del Vallès baixaven plens. Érem petits rius humans proclamant una mena de bona nova que un altre món està començant.

Gent diferent de la d'altres vegades, pocs coneguts, no els que ens sabem i salutem de sempre, joves, famílies, i a cada parada repetint el missatge que "som no violents, que si hi ha algun provocador cal aïllar-lo".

Tothom és conscient que el camí serà llarg perquè probablement els de dalt, des del poder, no escolten, i a altres, els de dalt de tot, tant els fa.

Però ha començat bé, molt bé, superant tot, en nombre, en qualitat, en capacitat de resposta els

insensats polítics que van pretendre criminalitzar i provocar. Els seus insults i voluntat de desacreditar els va caure a sobre d'ells mateixos, van quedar al descobert i en ridícul, cecs i sords, que atenen més les exigències dels poderosos que les del seu poble.

El cant de *L'estaca* que en acabar corejaven els milers i milers segurament haurà de cantar-se moltes més vegades, però al final caurà.

El que al començament podia semblar un brot més de descontentament juvenil, només una festa, ha crescut en projecció social i nombre d'assistents, en capacitat d'organització, serietat i metodologia en les assemblees, en la solidesa dels criteris, ha crescut també en plantejaments i propostes. Per als participants ha sigut una escola de formació democràtica. Han sabut crear ponts amb la societat, la menys organitzada i l'organitzada.

Però malgrat el molt aconseguit és evident que es tracta encara d'un moviment incipient, que necessitarà temps per madurar. Un moviment que s'enfronta tan directament a les arrels mateixes del mal del sistema serà boicotejat per tots els mitjans, amb provocadors, amb infiltrats, amb descrèdit. Els adversaris a fer-hi front naixeran de tot arreu. Els reptes que el moviment té plantejats són enormes, en continguts, en organització, en imatge. El moviment haurà de plantejar-se, per exemple:

- com aconsegueixen organitzar-se (barris, centres de treball...) per tal que el moviment no es dilueixi, a nivell d'Estat, d'Autonomia i de localitat, quina organització va sorgint que mantingui al mateix temps l'horitzontalitat actual,
- com es poden vertebrar amb la resta de moviments que durant anys, des de diferents perspectives, han intentat, també, canviar el sistema,

Com creus que ha d'evolucionar el moviment a partir d'ara?

ARNAU MALLOL
Llicenciat en dret (actualment, a l'atur) (25 anys)

«Ara mateix, el principal objectiu és fer tot el possible per aturar les retallades. Un cop passin els plans d'ajust econòmic, el moviment haurà de tornar a treballar, d'una manera més àmplia, en plantejaments alternatius a l'actual sistema. Sóc optimista.»

«L'estructura per barris ens dona força i ajuda a concretar objectius i fer difusió. És més fàcil que la gent s'acosti a una assemblea que li queda a prop de casa que no pas a la de plaça Catalunya. Però cal mantenir la voluntat de treballar tots junts, ja que la coordinació i les accions col·lectives són allò que ens dona visibilitat.»

MAR QUIÑONERO
Estudiant de ciències ambientals (20 anys)

MAGDA DELGADO
Pediàtra jubilada (66 anys)

«En el meu cas, les accions consistiran a recollir les queixes i experiències dels pacients que s'hagin vist afectats per les retallades al servei sanitari i fer-los arribar les nostres com a professionals del sector per articular, així, accions conjuntes amb l'objectiu d'aturar-les.»

- com aconsegueixen resoldre el dilema de mantenir-se com a moviment social de base i assembleari i alhora poder incidir en propostes polítiques i com superar els mutus recels amb relació als partits i sindicats,
- com aconsegueixen mantenir l'autonomia ideològica del moviment i evitar ser fagocitats per altres col·lectius més organitzats,
- com evitar, finalment, que el moviment es torni en contra dels seus objectius, és a dir, que siguin els sectors que sempre busquen pescar en aigua tèrbola, els que acabin capitalitzant la indignació.

Respecte als continguts caldrà que es plantegin, per exemple:

- definir amb major claredat les responsabilitats del poder local, nacional, estatal i europeu tant en les decisions

legislatives com en les seves aplicacions,

- identificar les responsabilitats dels poders econòmics, el poder mundial difús entre tantes institucions mundials político-econòmiques, el poder de les finances i el de les multinacionals,
- harmonitzar el sentiment, la protesta, la passió, la simpatia que s'ha generat, amb propostes polítiques concretes, viables, de caire polític i de caire econòmic,
- com mantenir el suport dels mitjans de comunicació. Malgrat que una part important del moviment funciona pels nous mitjans d'internet, la gran massa rep majoritàriament la informació a través dels canals convencionals,
- com, en definitiva, fer viable –política– la utopia, formular-la a curt,

mitjà i llarg termini, a nivell local i supraestatal, vinculada amb un nou model econòmic, etc.

En aquests moments, tres mesos després de les acampades, no és possible preveure l'evolució del moviment. Ara més que mai, quan la societat comença a ser conscient que el moviment ha nascut per quedar-se, i, per tant, quan començaran a rebre desqualificacions de tot arreu, ens toca acompanyar, tenir una actitud porosa, a l'expectativa, crítica però sense pors, amb l'esperança que puguin mantenir la seva sobirania i el dret a organitzar-se, amb la consciència que "els aparells" no tenen ja el "copyright" de la democràcia i que la por i la desconfiança que poden tenir aquests aparells, si es perceben, poden tornar-se en contra d'ells com boomerangs.

Jaume Botey

HISTÒRIES DE LA PUTA CRISI 4

Indignats per manca de pa i massa xoriço

Elena Marzo (Barcelona, 1971)

Esriptora, veïna del Poblenou. Llicenciada en Ciències de la Informació per la UAB.

Autora de la novel·la *GOLINDA* (*Escribir o morir*), publicada per Atlantis Ediciones.

Autora del bloc *ESCRIBIR O MORIR* (www.elena-marzo.blogspot.com)

eee.marzo@gmail.com

La Berta va deixar el Joel amb la iaia, va agafar una paella i va marxar cap a la plaça Catalunya per unir-se als Indignats. El dia abans els Mossos van complir ordres: Operació Neteja i Salubritat. Ho van fer força bé. Van acordonar el ramat de bèsties i van marcar cuixes i espatlles a cops de porra. En veure les imatges, la Berta s'ho va arreglar per tenir lliure aquella nit de dissabte per picar cassola i contribuir a la Barcelona Revolution, posicionant-se a la banda del sentit comú. El seu marit Pere estava també molt conscienciat. Tots dos van quedar més tard per menjar-se un entrepà i fer soroll, farts ja del silenci i el vot en blanc. La Berta no s'ho podia creure. Una emoció desconeguda, la pell de gallina, el cor encongit. Tants anys d'absurditat, d'infructuosa lluita i malabars per arribar a fi de mes i encara hem de donar les gràcies... Ens han pres el pèl, tothom està igual i per fi la gent reacciona.

—Berta!

—Sònia!

—Has pogut venir? Me n'alegro molt. Ens necessitem els uns als altres. Això ha de continuar i hem de fer pinya.

—Sí. No podia quedar-me a casa de braços plegats. He posat tres rentadores, he passat l'escombra i el motxo, he deixat el nen amb la meua mare i he decidit actuar. Ja n'estic tipa de queixar-me i no fer res. El Pere no trigarà a venir per acompanyar-nos. I el Jordi?

—Ha anat a veure el futbol. No és fàcil trobar el marit perfecte.

—Què hi farem? Sort que el meu sap prioritzar.

—Quan vingui podeu sopar aquí. Un xarcuter ens ha portat caixes d'embotit i formatge. La gent col·labora amb el que pot. I després es llegirà un manifest i tothom podrà dir-hi la seva. D'això es tracta, d'arribar a un consens entre tots i decidir com continuar aquesta lluita.

Mans enlaire, veus exigint justícia i dignitat, esperit de germanor. La Berta ja no està sola. Milers de persones pateixen com ella aquest capitalisme assassí. La Berta plora. El seu cos i la seva ànima mai no havien sentit res de semblant. Uns cànctics meravellosos provenen de la Rambla i la Berta s'esgarrija. No és possible tanta felicitat en tant pocs segons. Una riuada de gent s'uneix a aquesta revolució pacífica. Mai res tornarà a ser el mateix. La Berta pensa en el Pere. Li truca, però no agafa el mòbil. El vol tenir al seu costat. Desitja abraçar-lo i sentir plegats aquesta màgia. Per fi la llibertat...

La riuada de gent va vestida blaugrana. Un home intrèpid s'enfila a un fanal i canta l'himne del Barça. Els seus braços s'agiten histèrics festejant la copa guanyada. La Berta reconeix la veu, reconeix l'home. El Pere xiscla posseït per la màgia. Per una altra màgia. La del club que és més que un club.

La Berta no diu res. El deixa fer i s'acomiada de la Sònia. La Sònia li ofereix un plat d'embotit i la Berta li diu que ara mateix no té estómac per a tant de xoriço. Tornarà a casa. Ella sola. Despertarà del somni i l'endemà serà un altre dia capitalista i mentider.

Elena Marzo

Tots ens hi podem trobar, sense sostre

Aquest any hem dedicat la Jornada Solidària a Voramar a aprofundir el lema: Un sostre per a tothom.

Durant el curs hem tingut voluntaris col·laborant a la Residència Llar Pere Relats, al Centre Ocupacional Bogatell, a Apropem-nos i a Educació Infantil. També hem col·laborat en les campanyes de recollida d'aliments de la parròquia de Sant Francesc d'Assís, i en la de roba de Càritas.

En el món hi ha una gran població sense sostre. Els que volten pels nostres carrers, alguns afectats per desgràcies familiars. Els desnonats. Els damnificats per un desastre natural, Fukushima el més recent. Els immigrants. El jovent, que no troba pis per l'encariment del lloguer o els abusos de la hipoteca. Els avis sense recursos. I la llista es faria massa llarga, tots amb característiques molt particulars.

Des dels inicis de la humanitat l'ésser humà ha buscat un sostre. Una llar on sentir-se a recer de les inclemències del temps. Els "primers pares" ja foren expulsats del paradís i es van veure obligats a lluitar per la vida.

Avui, viure a la ciutat s'ha posat molt difícil. El preu de l'habitatge està pels núvols, tant el de lloguer com el de venda. Més inaccessible aquesta, ja que molts joves no han pogut ni plantejar-se emprendre la vida seguint el model del propietari. La hipoteca ha resultat ser, en molts casos, un camí al no-res. Molts s'han quedat sense feina i ja no han pogut pagar.

Molts immigrants s'atrinxeren en pisos pastera, malvivint d'amagat.

Després hi ha els avis sense recursos, que pateixen l'assetjament immobiliari. Han pagat tota la vida un lloguer i, de sobte, un propietari sense escrúpols es vol vendre el bloc de pisos, i els fa la vida impossible. Els treu l'aigua, la llum... I els avis que es veuen oblidats per la família en una residència?

I tots ells, joves, aturats, damnificats, immigrants, rodmons i avis, són persones com nosaltres. Tots podem trobar-nos en aquestes situacions en un moment o altre de les nostres vides. Molts, de joves, ja hem viscut la dificultat de trobar un pis. Però, en endavant, podem veure'ns obligats a marxar de casa i ser immigrants i patir marginació. I podem perdre la feina i no poder pagar lloguers o hipoteques. I podem ser uns avis que pateixen d'assetjament immobiliari a mans de propietaris gairebé feudals. I podem veure'ns atacats per un desastre natural. Tots som uns sense sostre potencials en aquesta època tan insegura que vivim. Per això seria bo que penséssim més en els altres, que deixéssim de mirar-nos tant el melic i valoréssim més el que tenim. La recerca d'habitatge, com sempre, seguirà sent una fita principal dels éssers humans.

Xarxa Solidària de l'Escola Voramar

CASA USHER COLECCIONISME
COMPRA VENDA
Pujades, 127
Tel. 93 485 6990

COVILAS, S.L.
ESPECIALISTAS EN CARAVANING
c. Llull, 173 08005 Barcelona
tel. 93 485 27 27 fax 93 485 37 16
lunes a viernes 9.30 - 14h. 16.30 - 20h.
sábado 9.30 - 14h.
PARKING GRATUITO EN C.LLULL 200
www.covilas.com covilas@covilas.com

Cansaladeria BALART
formatges i embotits selectes
c. Castanys, 8
Tel. 93 225 22 95

FARMÀCIA LOPERENA GIRO
TEL 93 307 15 17
MARIA AGUILÓ / PUJADAS
DERMOFARMÀCIA
FÓRMULES MAGISTRALS
HOMEOPÀTIA - FITOTERÀPIA
DIETÈTICA - ELIXIRS FLORALS

CLINICA VETERINARIA POBLENOU
TELS. 93 300 8726 - 93 300 6021
CAMÍ ANTIC DE VALÈNCIA 18 • 08005 BCN
HORARI: diàluns a divendres, 10-14h i 17-21h / dissabtes, 10-14h

COPI RAPIT
Lope de Vega, 45 • TEL/FAX 93 300 3507 • 08005 BCN
PAPERERIA • FOTOCÒPIES
IMPRESSIÓ DIGITAL • ENQUADERNACIONS
PLASTIFICACIONS • SEGELLS DE GOMA
SERVEI DE FAX

CLÍNICA DENTAL GLÓRIES
Dr. José Fco. López Alias
DIAGNÓSTICO + PRESUPUESTO GRATUITO
Rbla. del Poble Nou, 157-159 1ªª
08018 BCN TEL. 93 485 37 93

ALIMENTACION lombarte
MARIA AGUILÓ, 95 • POBLENOU • TEL. 93 309 18 33

GELATERIA EL TIO CHE
FABRICACIÓ PRÒPIA & ARTESANA
casa fundada l'any 1912
Rbla. del Poblenou, 44-46
08005 BCN
Tel. 93 309 18 72
www.eltioche.com

ÒPTICA traever
C/ Pujades, 194 • Tel. 93 485 22 42 • 08005 Barcelona

francesc creixell
PERRUQUERS
C. Ciutat de Granada, 63 baixos tel. 93 309 50 03 08005 BCN

La Torreta
Lope de Vega 85
08005 Barcelona
T+Fax 933 077 016

El Parc del Poblenou, connexió del nucli antic del barri i el mar

Un paisatge típicament mediterrani de dunes i pinedes actua de transició entre la platja i l'àrea urbana

Els Jocs Olímpics del 92 van suposar un seguit d'actuacions per a Barcelona, però especialment per al Poblenou. Amb l'objectiu de condicionar el front marítim de la ciutat i netejar-ne la imatge industrial, s'hi va ubicar la Vila Olímpica, es va construir un nou port esportiu i es van recuperar les platges. Amb tot, també va aparèixer una nova infraestructura, la ronda litoral, que es va situar a una cota inferior al nivell del carrer amb la voluntat de connectar les principals artèries rodades del barri amb la zona de la platja. Però la decisió més interessant en aquest sentit va ser la cobertura d'aquesta via entre els carrers de Llacuna i Bilbao. Un aspecte que no formava part del projecte inicial i que només va ser possible gràcies a la mobilització del barri i de la FAVB. D'aquesta mobilització, se'n va derivar el compromís que va permetre fer el parc i recuperar la connexió entre el nucli antic del Poblenou i les platges del Bogatell i la Mar Bella.

Manuel Ruisánchez i Xavier Vendrell van dissenyar aquest nou espai de gairebé 12 hectàrees. En paraules de l'arquitecte navarrès Ramon Garitano, “una ambigua franja costanera que no és prou estreta perquè la ciutat tregui el cap al mar (...) ni tampoc prou ampla per admetre la instal·lació d'amplis espais lliures i equipaments que a la manera d'algunes ciutats europees estableixi una relació de la ciutat amb la platja més distant, menys quotidiana”. El resultat és la invenció d'un lloc inexistent fins llavors. Un parc que transita entre la finalització de la ciutat edificada i la prolongació de la platja cap a l'interior, reproduint un paisatge característicament mediterrani de trobada entre la terra i el mar. I tot i que la majoria de cartells d'informació del parc ens l'intenten explicar de terra cap al mar, segurament es fa més fàcil d'entendre a la inversa, de la platja cap a l'interior, com la reconquesta de la natura d'una part de la ciutat.

De la mobilització del barri se'n va derivar el compromís de fer el Parc

Les dunes són la idea mare del Parc

Es tracta d'un projecte auster, sense grans pretensions formals, que comença amb el mar i la seva trobada amb la sorra de la platja. Just a la riba i davant d'un dels espigons, s'hi ubiquen els sobris edificis d'una base nàutica, que evocuen una cala mediterrània amb el seu petit port resguardat per dunes. Una d'elles irromp des de la platja i ondula capritxosament el terreny, generant un seguit de racons protegits del vent de llevant i obrint nous camins. Les dunes són la idea mare del Parc del Poblenou. Una forma natural amb escassa vegetació, bàsicament arbustos i canyissars, molt propera i coneguda però alhora tan indomable, tan inquietant. Per remarcar aquesta sensació misteriosa, les restes del vaixell libanès *Ashraf II*, que va quedar un llarg temps abandonat a la platja, van ser reutilitzades com a elements destacats del parc. Aquest paisatge es va transformant un cop travessada l'avinguda litoral. Les ondulacions van minvant i donen pas a grans esplanades de gespa que finalitzen en una frondosa pineda on s'hi mesclen altres espècies autòctones com l'olivera, el garrofer o la figuera. I just passat el bosc, la ciutat. A tocar del passeig de Calvell, una vorera ampla actua com a límit inequívoc, que no frontera, entre la natura i l'àrea urbana. Un límit només desdibuixat per la prolongació dels carrers del nucli antic, que esdevenen camins de tornada que recorren el Parc del Poblenou en direcció a la platja. La ciutat estira els seus dits com a últim intent per tocar el mar.

Els diferents espais que recrea el parc mitjançant aquest joc entre allò natural i allò urbà l'han fet atractiu al ciutadà. Parelles fent-se el primer petó, pares amb el cotxet, nens jugant a pilota, demostrant les seves habilitats davant l'atenta mirada dels passejants, i fins i tot famílies al voltant d'un pícnic al sol del diumenge. I això sumat als amants de la platja, que jauen a la sorra, es banyen, juguen a volei, passegen. Sens dubte indicatius que el Poblenou ha redescobert el mar. Però sembla que per ara no se l'ha acabat de fer seu del tot. Com si hi hagués cert recel entre el barri i la franja costanera, tants anys allunyada per la invasió de vies de tren i edificis industrials. Exceptuant el ramblejar quotidià dels poblenovins que s'estira amb naturalitat fins a la platja, sembla que encara costa d'entendre la prolongació del barri més enllà del passeig Calvell. Potser la nova façana construïda amb edificis banals d'apartaments no hi ajuda gaire. O potser s'ha associat aquest parc litoral i la recuperació de les platges a un turisme ansiós de sol i platja, ja sigui estranger o d'altres punts de la ciutat. Per altra banda, també podria ser que pel fet de ser una àrea oberta, sense tanques i amb molta zona verda, es considerés que compleix amb cert èxit la seva funció i no fos necessari donar-hi més voltes. Al cap i a la fi, la millor valoració que es pot realitzar de l'èxit d'un parc és la quantitat i qualitat de vida que es desenvolupa en els seus espais.

Marçal Bonadona

CYDONIA

Cooperativa de consum ecològic i responsable

Tornen les cooperatives de consum al Poblenou

Dimecres. 19:30 hores. Passatge Bosch i Labrús, 16. Una porta emmarcada de verd dona entrada a Cydonia, cooperativa de consum ecològic i responsable. És dia de recollida de cistells pels socis, una forma de comprar i consumir diferent a la convencional. Aquests consumidors saben exactament d'on provenen els aliments que menjaran, tots són productes de caràcter ecològic, artesanal i solidari que compleixen uns requisits ètics i de sostenibilitat i conserven intactes els seus sabors naturals.

Ara fa quinze anys, un grup de persones van voler fugir del sistema industrial de cultiu, distribució i consum alimentari existent i fer del consum un acte conscient i ètic. Preocupats per la salut i el medi ambient, van agafar un local i van fundar Cydonia, una societat cooperativa sense ànim de lucre, gestionada democràticament pels socis. Tots els socis paguen una quota mensual i adquireixen el compromís d'un consum mínim setmanal. A més, com que es tracta d'una cooperativa, s'exigeix la participació activa per realitzar entre tots les tasques necessàries, l'assumpció conjunta de decisions, l'autogestió i compartir els valors cooperatius d'equitat, solidaritat, responsabilitat social i voluntat transformadora. Es tracta d'utilitzar el consum com a eina per millorar la qualitat de vida col·lectiva. S'eliminen intermediaris i s'estableixen llaços entre consumidors i productors que possibiliten l'apropament del món urbà i el rural. Es pacten preus al marge d'especulacions i de lleis d'oferta i demanda, un preu digne per a tota la campanya. La col·laboració, la implicació i la confiança mútua possibiliten el menjar de les famílies sòcies de Cydonia. Actualment són 46. No s'accepten més membres perquè l'entitat té una dimensió determinada per qüestions d'espai i d'organització.

Javier Fernández

Javier Fernández, membre de Cydonia, explica a una nova sòcia el funcionament de la cooperativa. La noia està contenta, l'única forma d'entrar-hi és a través de la llista d'espera, quan es produeix una vacant per baixa. Els socis paguen una quota i també paguen un percentatge del preu que es carrega al producte. Així s'autofinança l'entitat. Com que són un grup prou important, poden contactar directament amb pagesos i ramaders ecològics i junts establir vincles de col·laboració i treball conjunt entre els consumidors i els productors locals, preferentment. Qui vol, pot anar a visitar les granges dels proveïdors i parlar amb ells, coneixe'ls. Es tracta d'estalviar en desplaçaments innecessaris i afavorir els vincles socials.

El Javier va mostrant a la noia una gran varietat de productes. La fruita i la verdura a un costat, a l'altre una estanteria amb pasta, arròs i llet de soja. Al fons, les neveres i la carn. Cervesa, sucs, mel, dolços i postres, també formen part d'una oferta que s'ha anat ampliant. Hi trobem també sabons i productes de neteja. A poc a poc i amb l'experiència que donen els anys, s'han buscat alternatives per aconseguir l'objectiu, la màxima autosuficiència. Un pagès del Maresme produeix la majoria de fruita i verdura, però la taronja la porta un altre de ponent. Ja es van incorporar bolets durant la temporada passada i s'està parlant amb un pescador de l'Estartit per poder gestionar el peix a la cooperativa. Hi ha productes fixos, molts varien segons la temporada, i d'altres tenen una disponibilitat limitada a 3, 2 o 1 setmana al mes. S'exigeix una comanda mínima, si no, el sistema no és rendible ni per al soci ni per a l'entitat.

CYDONIA: 17 de setembre, jornada de portes obertes de 10h a 14h i de 18 h a 20h - C. Bosch i Labrús, 16

Les persones que trien alimentar-se en cooperatives no es mouen només per motivacions econòmiques. Pertanyen a classe mitjana, normalment amb estudis, i es preocupen per la seva salut, però també pel medi ambient i l'ètica social. És per això que la seva implicació va més enllà del consum de productes ecològics, s'exigeix una participació activa. Tothom té una tasca a realitzar, ja que tot surt del treball dels socis. Les decisions es prenen en l'assemblea general, trimestral i d'assistència obligatòria. Les feines s'organitzen mitjançant comissions: facturació, administració, compres, infraestructures, relacions externes, comunicació... Cada soci tria la tasca que millor s'adapta als seus coneixements o al seu temps disponible i així es cobreixen totes les necessitats, des de la neteja o preparació de cistells, fins a les aplicacions informàtiques i d'internet per poder fer funcionar el lloc web. La comanda es fa un cop per setmana, de dijous a dissabte, ara també es pot fer on-line a través del web <http://www.cydoniabcn.org/>. El dimecres les famílies van a buscar la seva compra al local, cada família té el seu cistell preparat amb els productes demanats.

Els pagaments es domicilien a través d'un compte bancari de la banca ètica Triodos. Cydonia col·labora amb aquesta i altres entitats que treballen en la transformació social. Es pretén difondre un model just i solidari, donant suport a la formació de noves cooperatives quan la llista

d'espera és prou gran. L'any 2006 va sorgir Mespilus, ubicada al Camí Antic de València, 95-97, semisoterrani local J3, que té actualment al voltant de 36 socis. Recentment s'ha creat Estevia. La quarta cooperativa de consum del Poblenou és La Unió del Poblenou, oficialment en funcionament de del 2008, amb unes 30 famílies que es reuneixen al CSOA La Teixidora, carrer Marià Aguiló, 35. I sembla que és un fenomen en plena expansió, sobretot a Catalunya.

El Javier s'acomiada de la nova sòcia i ens explica que a Cydonia el consum és una eina de transformació social. Promouen iniciatives i ofereixen activitats educatives perquè això sigui possible, ofereixen assessorament. L'objectiu és enfortir la xarxa social del barri i treballar conjuntament per possibilitar la transformació d'una societat injusta. Està nerviós i té pressa. A les 20:30 a Can Felipa té lloc l'Assemblea Social de Poblenou, sorgida del moviment 15M, així que pregunta si tenim cap dubte més, diu adéu als companys que es queden al local, agafa una cassola, m'acompanya a la porta emmarcada de verd i, corrents, marxa Marià Aguiló amunt.

El soroll del metall encara em ressona quan arribo a casa meua.

O potser és el crit de la consciència?

Esther Racionero Zamel

Històries de Vida al Poblenou

És un projecte de l'AVVPN i de l'AHPN (l'Arxiu Històric) per recollir i arxivar la memòria de la gent gran del barri. Volem construir la història a través del relat de les vivències i vicissituds de les generacions més veteranes. Uns documents únics que il·lustren el passat del nostre barri, de la ciutat i del país. Amb aquest projecte volem evitar que es perdin els testimonis orals de la nostra història recent, alhora és també una invitació perquè les persones grans construeixin el relat de la seva vida.

Es tracta de preservar el llegat de la memòria mitjançant l'enregistrament sonor dels testimonis del nostre passat, amb l'objectiu de dipositar-los a l'AHPN, a disposició d'investigadors, documentalistes, estudiants, etc. La tasca que es proposa l'equip Històries de Vida es limita a l'enregistrament i posterior arxiu dels documents sonors, que també s'acompanyen de la imatge en vídeo i de documentació fotogràfica i d'altre tipus que aportin les persones entrevistades.

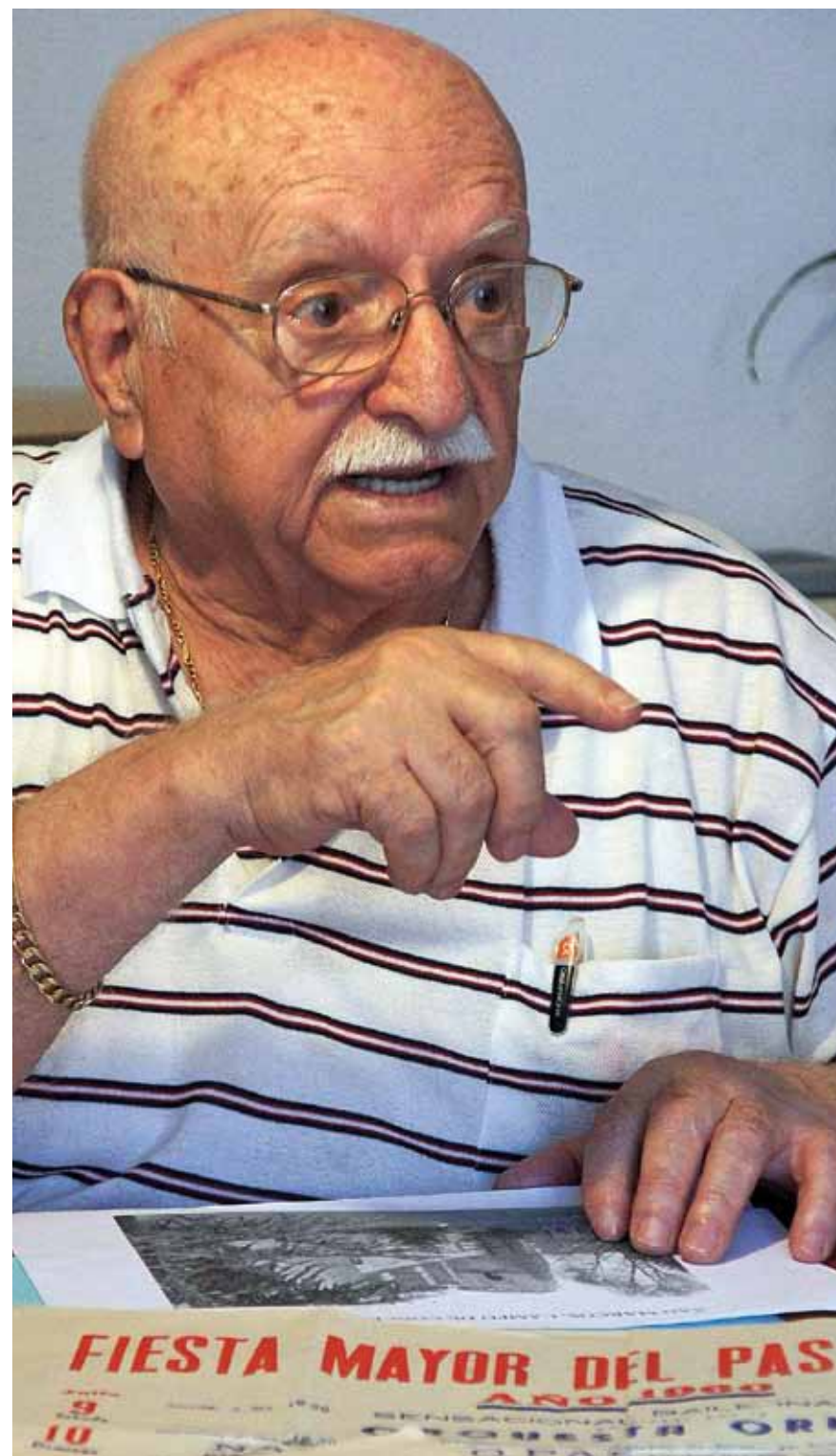
Al resseguir una vida des dels records de la infància, l'origen dels avantpassats i els successius episodis posteriors, indefugiblement apareixen elements que contextualitzen aquella existència. Són els paisatges, els fets i les persones o les seves realitzacions. Al Poblenou aquests paisatges són fonamentalment fabrils. La història dels seus habitants està plena de relats de la immigració des d'altres bandes de la península, i d'històries a peu de fàbrica, de sindicats obrers, d'entitats republicanes i societats recreatives i de cooperatives populars i d'anarquistes, i d'industrials emprenedors. Les dictadures del segle XX les guerres europees i colonials i la guerra civil, constitueixen encara el rerefons polític i social de les històries de vida de la gent amb més edat.

Volem fer des d'aquí una crida a aquelles persones o familiars de gent que vulguin aportar els relats de la seva vida per tal de ser enregistrats com a documents de la història del nostre segle XX al Poblenou i a Barcelona. Podeu contactar amb l'equip d'Històries de Vida al Poblenou, a través de l'Associació de Veïns (elpoblenou@elpoblenou.cat) o bé de l'Arxiu Històric.

Des d'aquestes pàgines de la revista *El Poblenou* publicarem petits testimonis vitals dels protagonistes de les històries de vida.

Gabriel Monserrate

era un jove de 17 anys quan esclatà la rebel·lió a Barcelona el 19 de juliol de 1936. La resistència composta en bona part per anarquistes de la CNT i la FAI controlà els carrers i resistí des de les barricades, algunes d'elles a l'Avinguda Icària del Poblenou. Aquell jove encuriolit s'uní a una

«Cada diumenge al matí anava a banyar-me a la platja del Camp de la Bota amb els meus pares. Hi havia uns “merenderos”, i passàvem el dia allí. El 19 de juliol del 36, estava tot preparat per anar a la platja quan va entrar la meua mare a l'habitació. “Gabriel no te levantes que ha estallado la revolución.” Vaig sortir al balcó. Jo vivia al carrer Navas de Tolosa a l'altura del carrer Bofarull. En aquella època per allí passava el Rec Comtal. Baixava tot el carrer ple d'homes que anaven en silenci cap avall, en direcció cap al Poblenou. Anaven al col·legi la Farigola, que hi havia un auxili social, que es trobava entre el pas a nivell i l'ajuntament. Quan vaig veure tota aquella gent, me'n vaig anar al darrere d'ells. En arribar a la carretera de Ribes, que passava el tramvia, vaig decidir deixar de seguir-los i tirar cap a la plaça del Clot. Tot estava solitari –era el primer dia de la revolució–, al mig de la plaça hi havia dos homes que parlaven d'aixecar les llambordes. Mentre jo els escoltava arribà un Citroën Pato, que es va parar allí mateix. Van baixar tres dones milicianes i dos homes. Era la primera vegada que veia militars de la part republicana uniformats. Portaven una granota blava, el gorro de la CNT, corretjam i pistola.

«Caminant per la carretera de Ribes va passar un autocar ple de gent. Em van fer senyals: “Noi, puja. Anem al quarter de Sant Andreu, que no es volen entregar.” Jo vaig pujar a l'autocar i, sí, sí, anàvem cap a les casernes de Sant Andreu. En arribar a la Sagrera, un motorista va avisar: “Por ahí viene la Guardia Civil”. L'autocar va parar i nosaltres ens vam amagar entre unes herbes molt altes que hi havia. Després d'uns 10 minuts vam continuar cap a Sant Andreu. Als quarters hi havia un tiroteig. Eren els militars que tirotejaven perquè ningú no s'hi acostés. Ens vam amagar en una bòbila propera. Al cap d'una estona va passar un avioneta, pilotada pel Felipe Díaz Sandino que va començar a tirar bombes de mà sobre el quarter. Llavors es van entregar. Van treure un fusell amb un mocador blanc a la punta del canó a través de la finestreta d'una garita. Llavors, vam sortir a la carretera de Santa Coloma per entrar a les residències dels oficials. Havien fet una foguera i hi cremaven pistoles perquè no les prenguéssim. Al fons d'un jardí hi havia una porta gran que a l'obrir-la, a dins hi havia milers de fusells. Uf! Jo que en volia un... Jo i un altre que es deia Juanito vam agafar un fusell cada u i ens en vam anar cofois “ja formem part de la revolució”.

«Ja tornant cap a casa, se sentien trets a prop de la Meridiana. Ens volien enviar cap a Verdum, d'on provenien els trets, però el Juanito i jo vam esquivar de seguida que vam poder per tornar cap a casa. Portàvem un fusell però no teníem ni tan sols munició. Arribant a casa, es veia fumeres pertot arreu. Eren les esglésies que cremaven a tota la ciutat.

«El meu pare, que no havia fet ni tan sols la mili, quan em va veure arribar a casa amb el fusell em va dir: “¿Dónde vas con eso?” “Es para defender la revolución.” “Tira eso.” Era el migdia, l'hora de dinar. Diu: “Si no tiras eso no entras a comer!” “Pues no lo tiro.” Bé, el vaig deixar a baix a l'escala, darrere la porta. Mentre dinava, va venir el meu cunyat que es veu que havia parlat amb el pare, i em diu: “Nano, déjame el fusil ese.” Li vaig respondre que el necessitava jo. Però va insistir. L'hi vaig deixar i ja no me'l va tornar mai més.»

Aigües de Barcelona col·labora en la rehabilitació de la Torre de les Aigües del Besòs i l'antiga Casa de les Vàlvules, patrimoni industrial i històric de l'aigua de Barcelona, construïts entre 1880 i 1882 per al subministrament d'aigua potable a la zona de Sant Martí.

www.aiguesdebarcelona.cat

**Aigües de
Barcelona**

**QUAN
TOT
FLUEIX**

www.centremedicpoblenou.es

**CENTRE
MÈDIC
POBLENOU**

CERTIFICATS MÈDICS - PERMIS DE
CONDUIR - ARMES - SEGURETAT
NÀUTICS - ESPORTIUS - GRUA
OFICIALS DE TOTES CLASSES

Llull 175 pral. 2a. (cantonada rambla)
08005 BARCELONA Tel. 93 485 41 77

Véronique Serfass: els espais de creació de La Escocesa

En el marc de les passades Festes de Maig del Poblenou, es va celebrar una nova jornada de Tallers Oberts als espais de creació del barri. Aquest any, la iniciativa formava part del programa Tallers Oberts de Barcelona, en què també participen altres espais als barris de Gràcia, Ciutat Vella, Sarrià i Farró-Putxet. I la Véronique –Abidjan (Costa de Marfil) 1964– és una de les artistes residents al centre de creació La Escocesa. Ella descobreix la faceta més artística del Poblenou i ens l'explica a continuació.

Quina influència té el barri en la seva producció artística?

Tot influeix en la meua obra. L'ambient, la relació amb la gent que t'envolta... El Poblenou m'ha permès tenir una gran bombolla de pau, ideal per desenvolupar la meua obra tranquil·lament. El ritme del barri contribueix enormement perquè hi és tot: m'aixeco molt aviat, compro, faig el cafè al bar, parles amb els veïns del barri... i això nodreix l'energia que necessites quan crees.

Parli'm de la seva vida anterior, a França.

Vaig estudiar Disseny i Comunicació Audiovisual. Era il·lustradora *freelance* en agències de publicitat. Després, vaig treballar com a directora artística, però estava massa lligada a París. A més, no em sentia ubicada, tenia poc interès per l'activitat que estava realitzant.

Va prendre, doncs, una decisió.

Sí. Quan va arribar l'auge de les noves tecnologies vaig agafar just a temps el tren dels afers multimèdia. També com a *freelance*, desenvolupava els meus propis projectes. M'ha servit molt ara en la meua carrera com a artista. Vaig començar a sentir la necessitat de buscar un camí desitjat i arriscar-me. I l'art em semblava una evidència. M'hi vaig llançar perquè no podia imaginar arribar a 60 anys sense haver provat la carrera artística.

Au revoir, París.

Vaig deixar tota la vida de la ciutat perquè París em semblava dur per començar. Només per tenir un taller ja es necessitaven molts diners o havies d'apuntar-te a una llarga llista d'espera, de dos anys com a mínim. L'espai a París és un luxe total, no està a l'abast de tothom. A més, volia aïllar-me de la intensitat d'una gran ciutat. No tenia autoconfiança i París espanta bastant. Al Poblenou hi ha més oportunitats que a París, en el sentit artístic, però pel que fa a la difusió d'exposicions encara és pobre. Barcelona es troba en un gran canvi social, urbanístic... i buscar-me un espai aquí era imprescindible. El barri és com un poble, hi ha molta tranquil·litat i la proximitat amb la gent és excel·lent. Després d'haver viscut en una ciutat tan anònima com París, aquesta experiència fou com reconnectar amb la societat altra vegada.

Com es troba un taller al barri?

El primer taller que vaig tenir era al carrer Pallars, a l'Espai Caminal. Vaig estar-hi durant quatre anys i mig. A poc a poc em vaig anar obrint a la comunitat. A La Escocesa s'hi entra amb una convocatòria. S'ha de presentar un *portfolio* amb les teves obres, i com que a l'Espai Caminal en vaig fer moltes...

Què la va portar al Poblenou?

Vaig decidir iniciar un canvi radical de vida per dedicar-me a l'activitat artística. I vaig escollir Barcelona perquè ja tenia connexions amb amics i em relacionava molt, molt bé, amb aquesta ciutat. De fet, va ser amor a primera vista. El barri té molta connexió amb l'art; aquestes antigues fàbriques permeten un gran desenvolupament de l'activitat artística. Trobar un taller aquí és relativament fàcil.

Vaig estar seleccionada en la convocatòria de final de l'any 2008, i sis mesos més tard em van proposar la presidència de l'associació. En aquell moment tenien problemes de gestió. Vaig pensar que podria ser una oportunitat per dinamitzar no només la meua pròpia obra, sinó la de tota la comunitat d'artistes. Em feia molta il·lusió. Amb la gestora cultural vam proposar un canvi total pel que fa a la gestió: obrir l'espai a nous artistes, generar moltes més activitats i donar visibilitat al centre. Amb un model de transparència total.

De què s'encarrega la directora de La Escocesa?

Faig moltes coses. Bàsicament, el meu treball consisteix a coordinar les activitats, el funcionament i manteniment, les relacions públiques, el foment de col·laboracions i d'esdeveniments dinamitzats pel centre... Tot això està prenent molta força. Però hi ha una junta directiva i dispo de una gestora cultural, que és la meua col·laboradora directa. Amb ella comparteixo la gestió econòmica i la coordinació dels esdeveniments; per exemple, les jornades dels Tallers Oberts.

La Escocesa té fama de centre obert al barri.

Sí. Es va plantejar una col·laboració "La Escocesa amb el barri" amb Can Felipa. Havien d'exposar els artistes de La Escocesa, però vam pensar que era important aprofitar l'ocasió de convidar gent del barri que també volgués exposar la seva obra. Finalment, van participar-hi 170 artistes –professionals i amateurs–. Va ser molt interessant i als artistes els va agradar molt compartir aquesta experiència. I els veïns del barri es van sentir molt valorats amb l'exposició. Va despertar molt interès envers La Escocesa.

Com va començar el projecte a La Escocesa?

Al principi els propietaris llogaven als artistes diferents espais a cada una de les cinc naus que té la fàbrica. Era l'any 1999. Més endavant, una empresa privada va comprar tot el recinte i va fer un pla urbanístic, en el qual havia de cedir dues de les naus a l'Ajuntament per fer-hi equipaments. Un petit grup d'artistes van decidir presentar una proposta de conveni, i l'Ajuntament la va acceptar. En primer lloc, van entrar 10 artistes a la planta baixa de la nau actual. A poc a poc, van anar ampliant els espais i va començar a agafar força.

Es deu haver incrementat la demanda d'artistes en les convocatòries...

Amb l'auge i expansió de La Escocesa es creu necessari expandir aquesta fàbrica per utilitzar altres espais. I estic per la labor. Quan vaig acceptar el repte de ser la directora del centre, vaig marcar una política i filosofia molt clares. Em sembla molt important donar una imatge concreta cap a l'exterior. És fonamental intentar ampliar la xarxa d'espais dedicats a l'art. Barcelona és una ciutat que es presta molt bé per a la producció: té un clima, una llum, una ubicació adequada.

Ha trobat al Poblenou el que buscava a París?

Sentir-te enmig d'aquesta vida harmoniosa és molt agradable i això permet una gran disponibilitat per a l'art. Sents aquesta tranquil·litat? Això et permet entrar totalment en el contingut de l'obra i la proximitat de la gent m'agrada molt. Anar a la rambla del Poblenou i trobar-me tota la gent és genial. Això em fa sentir molt tranquil·la, molt a gust i molt part de la vida que es fa aquí. És el que trobava a faltar a París. Barcelona té una mida molt humana: és gran, però és petita. La ciutat t'estimula, però tens la comoditat de viure quasi en el camp. Això és ideal per a la creació.

Maria Gràcia Larrégola

“És fonamental intentar ampliar la xarxa d'espais dedicats a l'art”

Apropem-nos que hi ha festa

Dins el context de les Festes de Maig, i com ja és habitual, Apropem-nos celebra la seva festa, en un marc d'actuacions, tallers i el que li dona més llum, l'intercanvi gastronòmic. Aquest any han estat més de tres-cents persones les que s'hi han aplegat, i que, per no coincidir amb la final de la Champions, s'ha fet durant el matí, migdia i primera hora de la tarda.

A la plaça de Can Felipa, quatre tendals acollien tallers de henna, bijuteria de reciclatge, llumets i jocs del món. Paral·lelament, a l'interior del centre cívic es feia la recepció dels plats per a l'intercanvi gastronòmic. Plats de tot el món que eren degudament identificats segons la procedència i els ingredients. Per participar-hi calia portar un plat cuinat o postres. Val a dir que alguns estaven molt ben elaborats. També cal ressaltar la col·laboració desinteressada d'alguns restaurants i bars del barri per cobrir els àpats dels participants en les actuacions. Ningú es va quedar sense poder menjar. Al migdia es va donar la benvinguda a la festa, que aquest any l'havia preparat la biblioteca Manel Arranz. La lectura en català la va fer el director de la biblioteca, i després, diferents persones el va repetir en l'idioma del seu país. No va faltar en aquesta benvinguda una referència en solidaritat amb els acampats de la plaça de Catalunya i de totes les places. La primera actuació, abans de dinar, va ser una demostració de bàsquet *beat*, a càrrec del Casal d'Infants del Raval i Ribermúsica. Durant la sobretaula Black Gandhi ens va fer una demostració de percussió

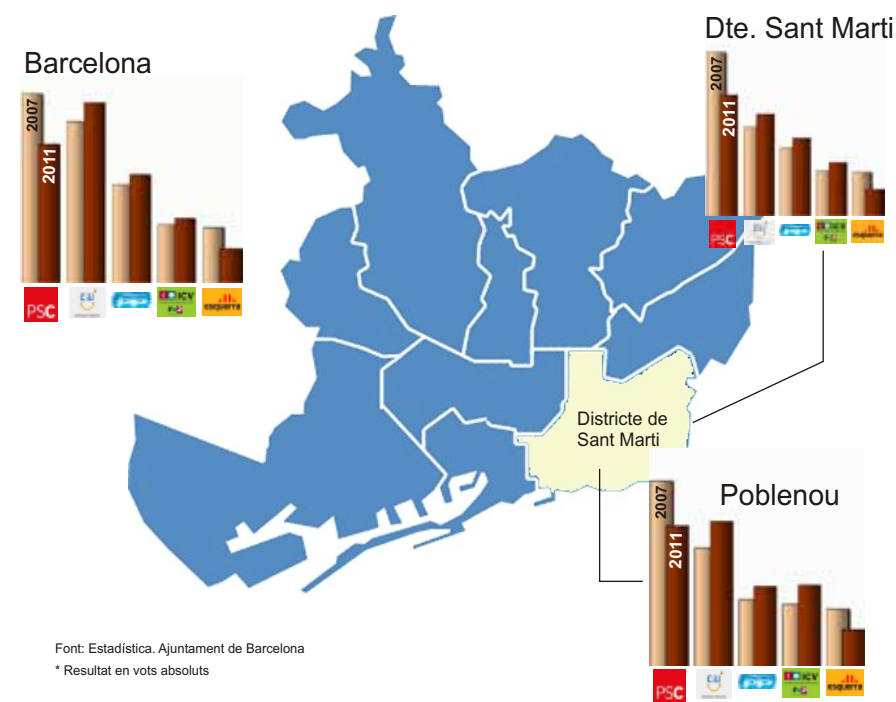
africana, junt amb altres actuacions espontànies, totes de gran qualitat, que van arrencar a ballar alguns dels assistents. El fi de festa va anar a càrrec de Festibal Batucada Barcelona, que ens va posar a tots el ritme dels tambors al cos.

Fins aquí la festa d'aquest any 2011, que ha estat possible gràcies a la participació desinteressada de molts voluntaris i voluntàries de la xarxa Apropem-nos. Una festa que ha estat marcada per la fraternitat i l'acostament entre pobles i persones, i que vol visualitzar en un dia, el treball que s'està fent cada dia al Poblenou a favor de la convivència i els drets de les persones sigui quin sigui el seu origen.

Fins l'any que ve!

Manel Andreu

El nou mapa electoral del Poblenou

De l'esquerra a la dreta. Del PSC a CiU. Del socialista Francesc Narváez al convergent Eduard Freixedes. (I de Garcia a Freixedes, que és el canvi de cognoms operat fa pocs anys pel nou regidor del districte.) Amb aquests canvis inicia el Poblenou el nou curs, que com cada any obre la festa major. El canvi de regidor de districte –fruit de les eleccions municipals del 22 de maig i del nou Ajuntament, constituït l'1 de juliol, amb Xavier Trias com a primer alcalde no socialista de Barcelona des del restabliment de la democràcia– il·lustra el terratrèmol que ha canviat el mapa polític del Poblenou. Un mapa força diferent del que hi havia fa quatre anys i de la fotografia global del districte de Sant Martí.

A partir de les dades concretes de les cinc zones en què l'Ajuntament divideix el Poblenou, l'anàlisi dels resultats electorals al barri permet titular que CiU, com al conjunt de la ciutat, va guanyar les eleccions. I això que el PSC, en caiguda lliure especialment acusada al Poblenou, va conservar la primacia al districte de Sant Martí. Amb 7.796 vots al conjunt del Poblenou, una CiU exultant tan sols va quedar per darrere del PSC (7.532 vots) a la zona de Diagonal Mar i el Front Marítim. La tercera força política al barri (en ascens) és ICV-

EUiA, que amb 4.447 vots supera per poc un PP també creixent (4.381 vots), que sí que va quedar en tercera posició al conjunt del districte. En sentit estricte, la cinquena força va ser la coalició d'ERC i Joan Laporta, que l'1 de juliol va donar suport a la investidura de l'alcalde Trias. No obstant, els 2.117 vots que va tenir una ERC enfonsada ni tan sols superen la suma dels nombrosos vots en blanc (1.627) i nuls (654) recomptats el 22-M al Poblenou.

Cal fer notar que, d'un cens electoral de 61.440 persones, al Poblenou el 22-M només es van dipositar a les urnes 32.677 vots. En sintonia amb la mitjana de participació del districte i de la ciutat, totes les zones del barri van tenir un nombre de votants que va rondar entre el 50 i el 54%. Però hi va haver una excepció: la Vila Olímpica, on la participació va ser uns 10 punts superior, fins al 62%.

El creuament de les dades deixa al descobert algunes curiositats, fins i tot més enllà de les tendències generals del districte, on el PSC es va estimar perdent prop de 8.000 vots (i baixant del 35 al 26%) respecte a les eleccions del 2007. En paral·lel, CiU (del 19 al 22%), PP (del 14 al 16%) i ICV-EUiA (del 9 al 11%) van guanyar al districte aproximadament 2.000 vots cadascú. ERC, per la seva banda, va perdre 3.000 vots, baixant del

9,5 al 5,8% i rondant perillosament el límit del 5% per accedir a la representació al consistori.

Encara que escassament per 200 vots, la suma de la dreta, PP i CiU (12.117 vots), supera al Poblenou la de l'esquerra tradicional de PSC i ICV-EUiA (11.979 vots). Però el tripartit –si menystinguéssim els vots a Laporta i atribuïssim a ERC tots els suports– seguiria sent majoritari al barri (amb 14.096 vots). Un hipotètic front sobiranista format per CiU i ERC rondaria els 10.000 vots al Poblenou, als qual se n'hi podrien afegir un miler de les CUP i Solidaritat per la Independència. Només sumant els més de 4.000 vots d'ICV-EUiA (que més que dobra ERC en suports) les forces que obertament defensen el dret a l'autodeterminació rondarien el 50% de vots al Poblenou.

A banda del vot en blanc i nul, el 22-M també va créixer considerablement (al districte i al barri) el vot als partits petits. Significatiu és l'ascens de la xenòfoba i encara marginal Plataforma per Catalunya, que a Sant Martí va multiplicar per 18 els seus 37 vots del 2007. Dels 679 vots (0,79%) aconseguits el 22-M al districte pel partit de Josep Anglada, 211 són del Poblenou. Per la seva banda, l'esquerra independentista i anticapitalista de les CUP (1.538 vots a Sant Martí, un 1,80%) va recollir 668 sufragis al Poblenou. Un centenar menys que els 781 vots de Ciutadans al Poblenou, que al conjunt del districte també va ser la primera de les forces sense representació (1.932 vots, un 2,26%). I pocs més que els 623 vots obtinguts al barri per

la llista d'Escons en Blanc (1.456 vots i un 1,70% al districte). Solidaritat per la Independència va tenir 439 vots al Poblenou (gairebé la meitat dels 950 del conjunt del districte) i el Partit Pirata en va aconseguir 301 (per 700 vots al conjunt de Sant Martí).

Marc Andreu

HABITATGE PROTEGIT AL CARRER BOLÍVIA, 67

Perspectiva corresponent a l'avantprojecte guanyador del concurs d'avantprojectes per la redacció del projecte definitiu.

ProhaBitat 2000

Cooperativa d'Habitatge SCC

un projecte de qualitat fet realitat.

MSA+A

03

ProhaBitat 2000

favb

PROHA BITAT 2000

Can Ricart en obres

Un nou espai amb tota la informació sobre la rehabilitació de Can Ricart

Us presentem el nou espai des d'on podeu seguir tota l'actualitat sobre la rehabilitació de Can Ricart i conèixer també la història d'aquesta fàbrica, declarada Bé Cultural d'Interès Nacional, i que serà la futura seu de Linguamón - Casa de les Llengües.

Al web trobareu **imatges en 360°** del seguiment de l'obra i vídeos de tots els espais, a més d'un **bloc** obert a la vostra participació, on us anirem informant de les darreres novetats.

► **Visita: canricart.linguamon.cat**

SI VOLS JUGAR A RUGBY

Tenim totes les categories:

TOUCH
FEMENÍ
SENIOR
JUVENIL
CADET
INFANTIL
ALEVÍ
BENJAMÍ
PRE-BENJAMÍ

Contacta amb nosaltres:

Josep Lluís: 666 47 27 44
Carles: 609 70 42 83
Josep Vicente: 629 791 131

ASSOCIACIÓ RUGBY POBLE NOU
www.rugbypoblenou.cat - info@rugbypoblenou.cat

Marimon Estrany
Advocats

Truca'ns:
93 300 32 93
o vine a veure'ns:
c/Llull 219 (local)

Assessoria fiscal, laboral,
jurídica i immobiliària

Villarroya
SABATERS DES DE 1870

Rambla Poblenou, 45
Tel. 93 485 27 90
08005 Barcelona

El somni de l'Ajuntament de Barcelona: el 22@ El somni dels veïns i veïnes: l'apoderament

Seguim immersos en el gran projecte de Barcelona, el 22@. Si fem un passeig per l'antic Poblenou fabril ens trobarem amb grans edificis hipermoderns al costat de grans descampats plens de males herbes, gats i algunes persones sense sostre...

És curiós veure aquest fantasmagòric barri, fruit del "gran somni barceloní" en el moment de crisi econòmica actual. Et fa pensar que aquest desig de ser una City a la manera anglosaxona no sembla que estigui donant gaire resultat a la nostra ciutat.

Un exemple evident de tot aquest afany de modernisme i de l'abandonament posterior del projecte el trobem a la zona del Barri de la Plata, concretament al carrer Ciutat de Granada. Van ser dos anys d'obres de gran magnitud, en què es van remoure

terres i es van esquarterar edificis. L'Ajuntament clamava que tot era pel bé del poble. Tindríem recollida pneumàtica d'escombraries, podríem gaudir de fibra òptica, accedir al sistema de fred i calor soterrani, en resum seríem d'allò més afortunats. De tot plegat només podem observar, a hores d'ara, les esquerdes a les parets de les cases, ja que mai més hem sabut res de la recollida pneumàtica, ni de la fibra òptica, ni de res de res.

En contraposició al somni de l'Ajuntament, la gent del barri somiem poder participar de les decisions que ens afecten, poder opinar i tenir el protagonisme que ens mereixem, ja que som el primer esglaó de la democràcia i no sé si algú té present que sense la gent no seria possible portar a terme cap somni, ni un.

Isabel Vázquez Martín

Indignados

Me piden que escriba cuatro líneas sobre los Indignados. Yo me pregunto ¿Quiénes son los INDIGNADOS? Los de la plaza Catalunya, los del Parlament, o somos todas aquellas personas que tenemos un sentimiento de decepción de esta sociedad neoliberal y del "bien estar" basada en el consumismo que deja tantas y tantas frustraciones, sobretudo a los jóvenes. El 50% de jóvenes está sin trabajo, y el otro 50% con contratos de autoesclavitud porque dependen del siguiente contrato. Esta situación les impide independizarse, como ellos desearían, y en muchos casos lo hacen de una manera muy precaria.

Y hace tiempo que protestan ante esta sociedad. Alguien les llamó de forma despectiva "anti-sistema". Ahora ellos mismos se autodenominan "indignados". ¿Cuántos son? Si el gobierno no es capaz de dar respuesta cada día habrá más. A mi me parece que este sistema político basado en el consumismo está acabado. Los indignados hablan

de unos mínimos políticos, y de hacer las cosas de manera diferente. Yo creo que deberíamos apoyarles, darles tiempo, que vayan evoluconando como ellos crean o puedan. Ellos, que se dieron a conocer como fuerza social el 15-M, tienen derecho a pensar y a sentir de otra manera y a poder hacer las cosas de otra forma.

Quizás no acabamos de entender sus maneras y sus formas de hacer política. Tampoco entendimos, en su día, las maneras de los Beatles y del movimiento Hippie, que supuso dar un cambio en normas sociales. Y las hicimos nuestras. ¿Por qué los Indignados no pueden aportar otras formas de hacer política económica y social en este mundo de despropósitos si son la juventud más preparada de la sociedad? Reflexionemos un poco todos en qué tenemos que cambiar, pues pienso que estamos un poco dormidos. A mi me parece que necesitamos un poco de aire nuevo, joven, libre...

Andrés Hernando

Festa Major

Havaneres de l'Associació de Veïns i Veïnes

Un any més, esteu convidats a les tradicionals havaneres amb el grup Ultramar dissabte 17 de setembre a les 19:00 a la plaça Prim
Hi ha cadires i cremat!

SI EL MÓN CANVIA CONSTANTMENT COM PODEM FER CADA DIA EL MATEIX, NOSALTRES?

La UOC és la universitat de les ments obertes, de les persones que creuen en un món més divers i just i en l'intercanvi lliure de coneixement; una comunitat que viu i progressa a la Xarxa, on comparteix creativitat i aprenentatge, i que confia en la formació al llarg de la vida.

Nascuda a Internet el 1995, la UOC té 200.000 estudiants, graduats i emprenedors a tot el món, i és la primera universitat de les universitats que vénen; universal i flexible, ofereix quinze graus, nou llicenciatures de segon cicle i desenes de màsters, postgraus i especialitzacions.

La universitat que no solament s'ocupa del futur sinó que també dóna resposta a les preocupacions del present.
mentsobertes.uoc.edu

@Network
Associació d'Empreses
i Institucions 2200 Barcelona

La primera universitat
a la xarxa